

Arrest

nr. 206 270 van 29 juni 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. SAMPERMANS
Koningin Astridlaan 46
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 11 maart 2017 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 mei 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. MUTOMBO, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor verzoeker en van advocaat I. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 8 februari 2002 diende verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Op 14 februari 2002 verklaarde de gemachtigde van de bevoegde minister of staatssecretaris (hierna verkort de gemachtigde) de aanvraag om machtiging tot verblijf van 8 februari 2002 onontvankelijk.

Op 10 december 2009 diende verzoeker een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 7 mei 2012 verklaarde de gemachtigde de tweede aanvraag om machtiging tot verblijf van 10 december 2009 onontvankelijk. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 17 september 2012 diende verzoeker een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 21 november 2012 stelde de Federale Gerechtelijke Politie te Gent lastens verzoeker een proces-verbaal op met nr. BE.60.F1.006546/2014.

Op 4 december 2012 verklaarde de gemachtigde de derde aanvraag om machtiging tot verblijf van 17 september 2012 onontvankelijk. Diezelfde dag nam de gemachtigde ook een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissingen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die het beroep bij arrest van 7 januari 2014 met nr. 116 523 verwierp.

Op 11 maart 2017 nam de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, met vasthouding met het oog op verwijdering.

Op 11 maart 2017 nam de gemachtigde eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod. Deze beslissing vormt de bestreden beslissing.

Zij is gemotiveerd als volgt:

*“ die verklaart te heten;
naam: K.
voornaam: D.
geboortedatum: [...]1983
geboorteplaats: T.
nationaliteit: Marokko*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeben.

De beslissing tot verwijdering van 11.03.2017 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 31.08.2012 en 24.04.2013. Er werd niet aan de terugkeerverplichting voldaan. Betrokkene had sindsdien nochtans ruimschoots de tijd om zijn zelfstandige of vrijwillige terugkeer te organiseren. Betrokkene werd door de stad Gent ook geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011). Hij heeft er echter voor gekozen hier geen gevolg aan te geven. Er werd ten zijne laste een PV opgemaakt voor inbreuken op de wetgeving inzake drugs- verkopen ofte koop aanbieden van verdovende middelen (GE.60.F1.006546/2014). Betrokkene werd reeds gerepatrieerd vanuit illegaal verblijf naar Marokko op 20.04.2002. Betrokkene bevindt zich nu opnieuw in illegaal

verblijf, hij respecteert de reglementeringen niet. Gezien voorgaande wordt aan betrokkene een inreisverbod van drie jaar opgelegd

Betrokkene werd reeds gerepatriëerd. Betrokkene is terug in illegaal verblijf.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft familie in België. Wat de vermeende schending van art 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins-of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende drie jaar een opschorting op opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins-en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake. Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft onderhavig inreisverbod voor hem dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen”

2. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan artikel 74/11, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht en van de redelijkheidsplicht.

Hij verschaft de volgende toelichting:

“Artikel 74/11 §1 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in de volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Artikel 74/11§2, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde van de minister cq. Staatssecretaris zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen. Het is dus duidelijk dat met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod er wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan verwerende partij.

Verzoeker heeft aldus zeker een belang bij de vernietiging van het hem opgelegde inreisverbod.

In casu werd er aan de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd omdat hij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan.

Zelfs in de gevallen waar een inreisverbod verplicht wordt opgelegd, impliceert dit niet dat daarbij de maximumtermijn moet worden opgelegd, noch dat een nadere motivering enkele voor het bepalen van een lagere termijn nodig zou zijn.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Bovendien schendt de Dienst Vreemdelingenzaken in de bestreden beslissing de redelijkheidsplicht.

Er kan immers afgezien worden van het opleggen van een inreisverbod om humanitaire redenen.

Voor zover verwerende partij zou opmerken dat verzoeker steeds om de opheffing van het inreisverbod zou kunnen vragen, dient te worden opgemerkt dat deze mogelijkheid tot opheffing van een inreisverbod slechts theoretisch is, en dat verzoeker in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van drie jaar terug toegelaten zal worden op het Belgisch grondgebied.

Aangezien in de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd wordt waarom het inreisverbod wordt opgelegd voor de duur van drie jaar, werd de materiële motiveringsplicht geschonden.

Door verzoeker het verbod op het leggen om gedurende drie jaar het Belgische grondgebied te betreden, wordt verzoeker bovendien ontruikt aan de samenleving waarin hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte."

In zijn tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dat voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Het begrip 'gezinsleven' in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 EVRM2. De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

Verzoeker vormt een feitelijk & hecht gezin met zijn Belgische vriendin. Er is dus sprake kan zijn van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM valt, dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw genomen te worden. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de 'inmenging van het openbaar gezag' inderdaad bij wet is voorzien, met name in het artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Wat de tweede voorwaarde betreft, de legitimiteitstoets, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, namelijk de vrijwaring van 's lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan de staten toe om de

openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

De Staat moet aantonen dat er een billijke afweging gemaakt werd tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Aan de hand van de 'fair balance'-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting tot het in stand houden van het gezinsleven. De 'fair balance'-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid.

Deze 'fair balance'-toets houdt in dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden nagekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen, die voortvloeien uit artikel 8 EVRM niet nagekomen. Als er na de belangenafweging, de 'fair balance'-toets blijkt dat er geen positieve verplichting voor de staat is, dan is er geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de Verdragsluitende Staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging.

In het arrest "Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. the Netherlands"⁴ heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, meegenomen in de belangenafweging vereist onder artikel 8 EVRM.

In casu is het duidelijk dat het gezinsleven van verzoeker niet kan worden verder gezet in het land van herkomst. De vriendin van verzoeker kan onmogelijk meereizen naar Marokko, haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 EVRM liggen in België verankerd.

Gelet op het feit dat het hier gaat om een zeer hechte gezinscel en het centrum van belangen dat voor betrokkenen nadrukkelijk in België ligt, dient in deze te worden gewezen dat het algemene belang van verwerende partij niet kan prevaleren op de persoonlijke belangen die verzoeker kan laten gelden.

Dat de bestreden maatregel dan ook om de hierboven vermelde redenen in strijd is met de Belgische Wet en verzoeker onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld."

De middelen worden omwille van hun onderlinge samenhang tezamen behandeld.

In de eerste plaats merkt de Raad op dat waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog de algemene stelling poneert dat de bestreden maatregel dan ook om de "hierboven vermelde redenen" in strijd is met "de Belgische wet", verzoeker niet duidt aan welke overige rechtsregels of -bepalingen hij naast diegene die hierboven reeds werden vermeld, geschonden acht zodat dit onderdeel onontvankelijk is.

Verzoeker laat in het kader van de formele motiveringsplicht na aan te tonen dat in de bestreden beslissing niet of niet op "afdoende" wijze de juridische en feitelijke overwegingen zouden zijn opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen of die motiveren waarom een inreisverbod voor 3 jaar wordt opgelegd. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat de bestreden beslissing niet formeel zou zijn gemotiveerd.

De Raad stelt vooreerst vast dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde verwijst meer bepaald naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet dat betrekking heeft op het niet toestaan van een termijn voor vrijwillig vertrek en het niet uitvoeren van een

vroegere beslissing tot verwijdering. De gemachtigde verwijst naar een bevel om het grondgebied te verlaten dat werd betekend op 31 augustus 2012 en op 24 april 2013 waaraan geen gevolg werd gegeven, de informatie verstrekt door de stad Gent in het kader van de omzendbrief, naar een proces-verbaal betreffende inbreuken inzake drugsverkoop of het te koop aanbieden van verdovende middelen, een repatriëring in het verleden en naar zijn familie in België waarna hij motiveert omtrent de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeker geeft een theoretische uiteenzetting en betoogt onder meer dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet voorziet dat de gemachtigde zich omwille van humanitaire redenen kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen en het dus duidelijk is dat er met betrekking tot het opleggen van een inreisverbod wel degelijk een discretionaire bevoegdheid is toegekend aan de gemachtigde.

De Raad benadrukt dat overeenkomstig het in casu van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet er in principe een verplichting tot het opleggen van een inreisverbod bestaat. Deze principiële verplichting is evenwel niet absoluut. Ook al bepaalt artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet: *“De beslissing tot verwijdering “gaat” gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:*

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of; 2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”, hetgeen in principe op een verplichting wijst, blijkt uit §2 van hetzelfde artikel *“De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.”* Bijgevolg is van een strikt gebonden bevoegdheid geen sprake. Echter, verzoeker laat na op dienstige wijze aan te tonen dat de gemachtigde van humanitaire redenen op de hoogte was, die hij bij het opleggen van het inreisverbod op kennelijk onredelijke wijze naast zich neer heeft gelegd.

De Raad stelt vast dat verzoeker niet ingaat op de motieven van de bestreden beslissing zodat hieraan geen afbreuk wordt gedaan en ook geen schending van de materiële motiveringsplicht kan worden vastgesteld.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, evenals wat de aangevoerde schending van de redelijkheidsplicht betreft, geeft verzoeker aan dat hij een feitelijk en hecht gezin zou vormen met zijn Belgische vriendin.

Er dient echter op gewezen te worden dat, opdat er sprake zou kunnen zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM, vooreerst het bestaan van een gezins-, familie of privéleven in de zin van dit artikel 8 dient te worden vastgesteld. Het begrip “gezinsleven” in artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat relaties niet noodzakelijk moeten zijn gebaseerd op het huwelijk doch eveneens een “de facto-vorm” kunnen aannemen. Verzoeker geeft echter geen enkele concrete informatie omtrent zijn vriendin, noch toont hij aan dat hij de gemachtigde voorafgaand aan de bestreden beslissing op de hoogte heeft gebracht van haar aanwezigheid. De enige informatie die in het administratief dossier te vinden is aangaande familieleden, heeft betrekking op de zus van verzoeker, zijn schoonbroer en hun kinderen. Zodoende toont verzoeker niet aan dat hij daadwerkelijk over een gezinsleven met zijn vriendin in de zin van artikel 8 van het EVRM beschikt. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde rekening had moeten houden met de vermeende vriendin. Hij brengt geen begin van bewijs aan van de stelling dat hij een feitelijk en (zeer) hecht(e) gezin(scel) zou vormen. Verder beperkt hij zich eveneens tot de bewering dat zijn gezinsleven niet kan worden verdergezet in het land van herkomst, dat zijn vriendin onmogelijk kan meereizen naar Marokko en dat haar centrum van belangen in de zin van artikel 8 van het EVRM in België verankerd ligt. Echter, zoals reeds uitgelegd, kan men van de gemachtigde geen belangenafweging verwachten in de bestreden beslissing aangaande een relatie met een vriendin, die verzoeker nooit aan de gemachtigde ter kennis heeft gebracht.

De gemachtigde motiveert wel omtrent de gekende familieleden van verzoeker in België en zijn privéleven.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een

inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de gemachtigde alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de gemachtigde zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 17 november 2016, nr. 236.439).

De Raad wijst erop dat de gemachtigde in de bestreden beslissing motiveert omtrent de gekende familie die verzoeker heeft in België. Hij zet uiteen dat een terugkeer naar het land van herkomst om aldaar eventueel een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- en privéleven en een verplichting om terug te keren geen breuk betekent met de familiale relaties, maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich zou meebrengen. Tevens geeft de gemachtigde aan dat het verzoeker vrij staat om desgevallend op eender welk moment gedurende de komende 3 jaar een opschorting of opheffing te vragen in het kader van zijn gezins- en familiaal leven en dat indien hij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, het inreisverbod voor hem dan ook in geen geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel vormt.

Verzoeker brengt geen enkel concreet argument aan dat betrekking heeft op zijn overige familieleden, hij betreft zijn betoog enkel op de voorgehouden vriendin zodat hij hiermee geen afbreuk doet aan de belangenafweging die de gemachtigde heeft gemaakt. Verzoeker toont met zijn betoog ook geen schending van het privéleven aan. Vooreerst beperkt verzoeker zich tot de loutere stelling dat hij gedurende de voorbije jaren duurzaam verankerd raakte in de samenleving en concretiseert hij met de bewering dat het centrum van belangen nadrukkelijk in België ligt evenmin wat zijn privéleven inhoudt. Er blijkt evenwel dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing reeds meer dan 10 jaar in België verbleef, mits een onderbreking door een repatriëring, waarna verzoeker relatief snel terug naar België is gekomen. Bijgevolg is er wel sprake van enig privéleven in België. Echter, verzoeker toont niet aan dat de opgebouwde banden van die aard en intensiteit zijn dat zij in casu onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kunnen vallen. Er kan immers niet voorbij gegaan worden aan de PV die werd opgemaakt voor inbreuken op de wetgeving inzake het verkopen van drugs of verdovende middelen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het "*algemene belang van verwerende partij*" niet zou kunnen prevaleren op de persoonlijke belangen die hij kan laten gelden, zoals hij in zijn verzoekschrift voorhoudt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM en het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker meent te kunnen stellen dat het vragen van een opheffing van het inreisverbod slechts theoretisch is en dat hij in de praktijk geen enkele garantie heeft dat hij na een periode van 3 jaar terug toegelaten zal worden tot het Belgisch grondgebied, gaat hij niet in op het onderdeel van de bestreden beslissing waarin de gemachtigde niet enkel verwijst naar de mogelijkheid om de opschorting of de opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake, maar ook uitdrukkelijk stelt dat indien hij effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen, het inreisverbod voor hem dan ook in geen geval een moeilijk te herstellen ernstig nadeel hoeft te vormen. Verzoeker is bijgevolg in de mogelijkheid op deze uitdrukkelijke motieven te wijzen, mocht de gemachtigde geen gevolg geven aan een aanvraag tot opheffing of opschorting van het inreisverbod. Indien verzoeker met zijn betoog over het theoretisch karakter van de mogelijkheid tot opschorten of opheffen van het inreisverbod doelt op het problematisch karakter van de eventuele stilzwijgende weigeringsbeslissing zoals bepaald in artikel 74/12, § 3 van de Vreemdelingenwet, kan hij steun vinden in hetgeen de Raad van State in zijn advies daarover heeft gesteld (Advies Raad van State in Wetsontwerp tot wijziging van de Vreemdelingenwet, Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53 1825/001, 55). Een dergelijke eventuele beslissing is evenwel ook aanvechtbaar bij de Raad die zich enkel kan buigen over de wettigheid van een concrete (al dan niet impliciete) beslissing, doch niet over eventuele wetskritiek.

In de mate dat verzoeker aangeeft het niet eens te zijn met de motivering van de bestreden beslissing, benadrukt de Raad dat hij niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een termijn van 3 jaar kennelijk onredelijk zou zijn of zou steunen op verkeerde feitelijke gegevens. Met algemene ongestaafde beweringen slaagt verzoeker er niet in de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, de materiële motiveringsplicht en de redelijkheidsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker in fine van zijn verzoekschrift nog aanvoert dat hij onverwijld in vrijheid dient te worden gesteld, merkt de Raad nog op dat de bestreden beslissing geen vrijheidsberoving inhoudt en dat de Raad aangaande de vasthouding conform artikel 71 van de Vreemdelingenwet hoe dan ook geen rechtsmacht heeft.

De middelen zijn deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig juni tweeduizend achtien door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES

